

Sygn. akt II Ca 607/18

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. A. w S.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę 548,83 zł

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 1679/16

I. oddala apelację,

II. przyznaje adw. J. B. od Skarbu Państwa – Sądowi

Rejonowego w Ś. kwotę 60 zł tytułem kosztów wynagrodzenia kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 607/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego M. K. na rzecz strony powodowej A. A. w S. kwotę 548,83 zł, a ponadto orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc oraz, ewentualnie, prawa materialnego - art. 6 kc.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, a Sąd Okręgowy podziela również w całości argumentację rozważań Sądu pierwszej instancji, nie dostrzegając jakiegokolwiek potrzeby jej powtarzania, a której to argumentacji zarzuty apelacji i wywody jej uzasadnienia skutecznie nie podważają.

Zupełnie zatem pozbawiony podstaw jest pierwszy zarzut apelacji – naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc, którego podniesieniem skarżący w istocie neguje fakt zawarcia przez niego umowy stanowiącej podstawę żądania. Zarzut takiej treści, jako po raz pierwszy podniesiony w apelacji, jest przede wszystkim spóźniony i już z tej przyczyny nie mógł podlegać uwzględnieniu. Ponadto, co również istotne, pozostaje on w sprzeczności ze stanowiskiem i twierdzeniami pozwanego zawartymi w odpowiedzi na pozew, w której skarżący, podnosząc okoliczność jego opóźnienia w zapłacie pierwszej raty składki, tym samym przyznawał fakt zawarcia umowy ubezpieczenia. Zatem z tych względów kwestionowanie w apelacji woli zawarcia przez pozwanego umowy ubezpieczenia nie miało żadnych podstaw i dotyczący tej kwestii, wyżej wskazany zarzut, nie mógł podlegać uwzględnieniu.

Nie miał również żadnego uzasadnienia drugi z zarzutów apelacji i również w tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację rozważań Sądu pierwszej instancji. Wprawdzie z treści uzasadnienia pozwu sporządzonego w postępowaniu elektronicznym, najprawdopodobniej na podstawie automatycznego pobrania danych z bazy systemu, chaotycznie wynika (co odbiega od standardu profesjonalnego opracowania pozwu kierowanego do sądu), że miałyby on dotyczyć braku zapłaty dwóch rat składki. Jednak treść sformułowanego w pozwie żądania jak i dołączonej do akt dokumentacji, już jednoznacznie wskazuje, że powód dochodził zapłaty jednej raty składki i była to druga rata, płatna w dniu 3 czerwca 2013r., na co z kolei wskazuje tak termin żądania odsetek – od tej właśnie daty (...), jak i treść polisy (...). Wbrew ponadto stanowisku pozwanego ocena złożonych dowodów prowadzi do wniosku, że pozwany zalegał z zapłatą tylko drugiej raty składki w kwocie (...) zł. Kierowane do niego wezwania do zapłaty z 8 i 29 lipca 2013r. pochodziły bowiem już z okresu upływu terminów płatności obu rat (...), a zatem trudne z punktu widzenia zasad logiki byłoby wzywianie, w takiej sytuacji, pozwanego do zapłaty tylko jednej raty, skoro obie byłyby już zaległe. Przede wszystkim jednak twierdzenia pozwanego w tej kwestii, co zupełnie uchodzi jego uwagi, są sprzeczne na poszczególnych etapach postępowania. Skarżący bowiem usiłuje obecnie w apelacji wywodzić, że w ogóle nie zapłacił pierwszej raty składki (i wiąże z tym, nie bez racji, trudność udowodnienia przez niego takiej okoliczności negatywnej), podczas gdy w odpowiedzi na pozew (...), twierdził on, że jedynie opóźnił tę zapłatę (a co w obu przypadkach miałyby skutkować wymagalnością obu rat z dniem 3 grudnia 2012r.), a zatem gołosłowne przytaczanie w apelacji w tym względzie odmiennych okoliczności jest już spóźnione. Natomiast powyższe opóźnienie w zapłacie tejże pierwszej raty byłoby dla pozwanego bardzo łatwe do udowodnienia, poprzez przedłożenie dowodu zapłaty zawierającego datę, jak twierdził, tejże opóźnionej płatności. Bez wątpienia natomiast ma rację Sąd Rejonowy, że skoro to pozwany podnosił zarzut przedawnienia, to na nim spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, dających podstawy do ustalenia, że takie przedawnienie nastąpiło. Z tych też przyczyn również zarzut apelacji naruszenia przepisu art. 6 kc, należało uznać za zupełnie chybiony.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację (pkt I), a o kosztach tytułem wynagrodzenia kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (pkt II), orzekł na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800) w zw. z § 1 ust. 1 i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 536).